

Ферари, Габриела — Ferrari, Gabriella — компонистка, род. 1851 въ Парижъ, ученичка на Серао и Микели въ Неаполъ, и на Гуно въ Парижъ, компонираше творби за оркестъръ, и оперитъ: „Последна любовъ“, „Татаринъ“, „Подъ маска“ и др.

Ферари, Доменико — Ferrari, Domenico — виденъ цигуларъ, род. 1722 въ Пиаченца, умр. 1780 въ Парижъ, ученикъ на Тартини, живѣлъ въ Кремона, Щутгартъ и, най-продуктивно — въ Парижъ. Ф. се смѣта за първия, който е употребилъ флажеолетнитѣ тонове. Творби: единъ цигулковъ концертъ, 36 сонати за цигулка съ басъ, 6 триосонати за 2 цигулки и В. с.

Ферари, Карлота — Ferrari, Carlotta — поетеса и даровита компонистка, род. 27 ян. 1837 въ Лоди, умр. 23 ноемв. 1907 въ Болоня, ученица на Миланската консерватория, компонираше нѣколко опери („Уго“, „София“ и др. — на свои текстове), както и единъ Реквиемъ и една меса.

Ферети, донъ Паоло — Ferretti, don Paolo — италиански музикаленъ изследвателъ, род. 3 дек. 1866 въ Субиако, училъ въ колежа „С. Анселмъ“ въ Римъ, 1844 приема духовно посвещение, отъ 1915 — преподавателъ, отъ 1922 — директоръ на „Висшата школа за духовна музика“ въ Римъ. Главната областъ на неговитѣ изследвания е ритѣма на хорала на Григорианското пѣние. Писалъ: „Principi teorici e pratici di canto gregoriano“ (1905), „Il Cursus metrico e il ritmo delle melodie del canto gregoriano“ (1913) и множество статии въ списанията за църковна музика.

Фермато, ит. fermata или corona, фр. point d'orgue, англ. pause — е знакътъ , означаващъ едно неопредѣлено продължение на една нота или пауза; поставянето на Ф. върху тактовата черта означава, че трѣбва да се направи една въздушна пауза. Въ старитѣ соло и трио-сонати, и въ соловитѣ концерти въ края на една частъ, се срѣща Ф. върху квартсекстакорда на доминантата, обикновено тамъ, дето изпълнителятъ вмѣква една своя пригответена, или импровизирана, твърде жива и украсена, инвенция, или понѣкога — една даже фантазия.

Фернандесъ, Бордасъ Антоніо — Fernández, Bordas Antonio — виденъ съвременъ испански цигуларъ, род. 12 ян. 1870 въ Орензе, училъ при Донъ Хезусъ дьо Монастерио цигулка и право — въ Мадридъ; концертмайсторъ на Кралския капел-оркестъръ въ Мадридъ, преподавателъ въ тамошната консерватория, и по-късно — неинъ директоръ, по която причина се отклонява отъ блѣскавото виртуозно поприще, което му се е откривало.

Фернандесъ, Кавалиеро — Fernandez, Caballero — испански компонистъ, род. 14 мартъ 1835 въ Мурциа, умр. 20 февр. 1906 въ Мадридъ, ученикъ на Мадридската консерватория, известенъ съ своитѣ испански сарсуели, писалъ, сжщо, и църковна музика.

Ферони, Винченцо — Ferroni, Vincenzo — компонистъ, род. 17 февр. 1858 въ Трамутола, ученикъ на Саваръ и Масне въ Парижката консерватория, отъ 1888 професоръ по композиция, и поддиректоръ на Миланската консерватория. При конкурса на издателя Сончоньо 1889, Ф. е единъ отъ тримата компониста (другитѣ сж Маскани и Спинели), който бива премиранъ за операта си „Рудело“. Освенъ още 3 опери, писалъ е творби за оркестъръ, цигулковъ концертъ, камерна музика.

Фероче, ит. feroce — диво, буйно — (знакъ за изпълнение).

Феру, Пиеръ-Октавъ — Ferroud, Pierre-Octave — компонистъ и критикъ, род. 6 ян. 1900 въ Шослей при Лионъ, училъ при Едуардъ Кометъ въ Лионъ, кждето посещавалъ и университетъ, при Ропарцъ и Ербъ — въ Страсбургъ, и Флорянъ Шмидъ и Витковски въ Лионъ, писалъ: „Гълпи“ за оркестъръ, соната за цигулка и пиано, 2 тетради песни, етюди „Въ парка Монсо“, „Типове“ и др. за пиано — на 2 и 4 ржце; балетъ „Свинарь“, комическа опера „Хирургия“, „Изгубеното вино“ (по Полъ Валери) — за пѣние и пиано (1931), втора соната за цигулка и пиано (1831). Ф. живѣе въ Парижъ.

Ферчайлдъ, Блеръ — Fairchild, Blair — американски компонистъ, род. 23 юни 1877 въ Белмонтъ (Масачузетъ), ученикъ по пиано на Буона-